

การปรับรูปแบบโซ่อุปทานสำหรับ อุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่มเพื่อเตรียม ความพร้อมในการเข้าสู่ประชาคม เศรษฐกิจอาเซียน*

ประเด็นสำคัญ

- การเปิดการค้าเสรีภายใต้กรอบประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (AEC) จะก่อให้เกิดการขยายตลาดโอกาสด้านการค้าและการลงทุน สร้างอำนาจการต่อรองและเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขัน ทำให้ต้องมีการปรับโครงสร้างของโซ่อุปทานในอุตสาหกรรมใหม่เพื่อให้ลดความซับซ้อนลง รวมทั้งเกิดการรวมตัวกันทางเครือข่ายทางธุรกิจใหม่หรือปรับเปลี่ยนบทบาทใหม่ในโซ่อุปทาน รวมถึงการย้ายฐานการผลิต ซึ่งการย้ายฐานการผลิตไปยังประเทศเพื่อนบ้านในภูมิภาค ASEAN นั้นก็จะสามารถแก้ปัญหาด้านการขาดแคลนแรงงาน รวมทั้งค่าแรงของประเทศไทยที่ปรับสูงขึ้นด้วย อย่างไรก็ตาม การย้ายฐานการผลิตหรือการปรับรูปแบบโซ่อุปทานใหม่ของอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่มเพื่อรองรับการเปิดการค้าเสรีอาเซียนนั้น จำเป็นต้องมีการศึกษาวิจัยและวิเคราะห์ถึงสถานการณ์ที่อาจเกิดขึ้นเพื่อเตรียมความพร้อมทั้งในด้านเชิงรุกและเชิงรับให้แก่ผู้ประกอบการไทย
- ผลจากการวิจัยได้นำเสนอสถานการณ์แนวโน้มที่ควรเป็น (Scenario) ในการปรับรูปแบบโซ่อุปทานไว้ 5 ด้าน ได้แก่ 1) แนวโน้มให้ประเทศไทยเป็นศูนย์กลางการเชื่อมโยงในภูมิภาค 2) การสร้างความเข้มแข็งกลุ่มคลัสเตอร์ของผู้ประกอบการ 3) การย้ายฐานการผลิตเข้าไปลงทุนในประเทศ CLMV มากขึ้น 4) การเคลื่อนย้ายแรงงานวิชาชีพ และ 5) ประเทศในภูมิภาคอาเซียนมีการนำเข้าวัตถุดิบจากประเทศไทยเพิ่มมากขึ้น
- ภาคอุตสาหกรรมและหน่วยงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง ควรต้องดำเนินการในการพัฒนาผู้ประกอบการและเตรียมความพร้อมของประเทศ โดยมีปัจจัยหลักที่ต้องพิจารณาให้มีความสำคัญ ได้แก่ 1) การพัฒนาทักษะแรงงานให้สูงขึ้น 2) ให้ความสำคัญเกี่ยวกับคุณภาพของผู้จัดหาวัตถุดิบ 3) มีระยะเวลาที่ใช้ในการขนส่งที่รวดเร็ว 4) มีปริมาณของผู้ให้บริการด้านโลจิสติกส์ที่เพียงพอและมีประสิทธิภาพ และ 5) มีต้นทุนในการขนส่งที่ต่ำ

* สรุปและเรียบเรียงจากโครงการวิจัย เรื่อง การปรับรูปแบบโซ่อุปทานสำหรับอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่มเพื่อเตรียมความพร้อมในการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน โดย รศ.ดร.วัลย์ลักษณ์ อัครธีรวงศ์ และคณะ (2556) สนับสนุนโดยสำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย และสำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ (ดร.ณัฐพล แสงอรุณ: ผู้สรุปและเรียบเรียง)

1. บทนำ

อุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่มเป็นอุตสาหกรรมขึ้นปลายน้ำของระบบโครงสร้างอุตสาหกรรมสิ่งทอไทย โดยประเทศไทยมีอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มที่ครบวงจร จึงถือเป็นจุดแข็งที่ทำให้ลูกค้ายังคงให้ความสนใจ รวมทั้งคุณภาพสินค้าของไทยเป็นที่ยอมรับจากลูกค้า ส่งผลให้มีปริมาณความต้องการเพิ่มขึ้นในแต่ละปี อุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่มเป็นอุตสาหกรรมที่ไม่จำเป็นต้องใช้เงินลงทุนสูงและมีการใช้เทคโนโลยีการผลิตที่ไม่ซับซ้อนมากนักเน้นการใช้แรงงานเป็นหลัก ในอดีตที่ผ่านมาอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่มเป็นอุตสาหกรรมที่ได้สร้างงานให้กับผู้ใช้แรงงานในประเทศเป็นอย่างดี ในส่วนของจำนวนโรงงานและการจ้างพบว่าส่วนใหญ่จะประกอบด้วยโรงงานขนาดเล็ก

ในแง่ของจำนวนแรงงานซึ่งเป็นปัจจัยที่สำคัญในอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่มนั้นพบว่าปัจจุบันมีจำนวนที่ลดน้อยลง เนื่องจากแรงงานที่มีอยู่นั้นเมื่อได้รับการพัฒนาฝีมือไปถึงระดับหนึ่งก็มักจะย้ายไปสู่อุตสาหกรรมอื่น เช่น อุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์ และอุตสาหกรรมยานยนต์ เป็นต้น หรือแรงงานบางส่วนก็จะย้ายไปทำงานห้างร้านต่างๆ ซึ่งนับวันจะมีจำนวนมากยิ่งขึ้น เนื่องจากลักษณะงานที่สะดวกสบายมากขึ้น นอกจากนี้อุตสาหกรรมจะประสบกับปัญหาการขาดแคลนแรงงานแล้วยังประสบปัญหาการปรับขึ้นของค่าแรงขั้นต่ำเป็น 300 บาทต่อวัน ส่งผลให้การผลิตเครื่องนุ่งห่มในประเทศไทยมีต้นทุนการผลิตที่สูงมากขึ้นเมื่อเปรียบเทียบกับประเทศเพื่อนบ้านจนอาจทำให้ไม่สามารถแข่งขันด้านราคาได้ ทำให้ผู้ว่าจ้างส่วนหนึ่งได้ย้ายฐานการผลิตไปยังประเทศอื่นที่มีค่าแรงต่ำกว่า เช่น สปป.ลาว กัมพูชา และเมียนมาร์ เป็นต้น

ดังนั้น ในการศึกษา “การปรับรูปแบบโซ่อุปทานสำหรับอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่มเพื่อเตรียมความพร้อมในการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน” จึงได้ทำการคัดเลือกประเทศที่มีศักยภาพและมีความเชี่ยวชาญในอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่มในภูมิภาคอาเซียนมาเป็นตัวแทนในการศึกษาคั้งนี้ ซึ่งจะมีประเทศที่ใช้เป็นตัวแทนในการศึกษาคั้งนี้รวมทั้งสิ้น

6 ประเทศ ได้แก่ ประเทศไทย ประเทศอินโดนีเซีย สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม ราชอาณาจักรกัมพูชา สาธารณรัฐแห่งสหภาพเมียนมาร์ และสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

2. ประเด็นค้นพบที่สำคัญเมื่อ ทำการศึกษาเปรียบเทียบ ในประเทศต่างๆ

1) ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อการตัดสินใจในการลงทุนในอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่ม

ผู้ประกอบการเกือบทุกประเทศมีความเห็นตรงกันว่าปัจจัยที่มีความสำคัญต่อการตัดสินใจในการลงทุนหรือส่งผลกระทบต่ออุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่มคือ ปัจจัยด้านแรงงาน ปัจจัยด้านวัตถุดิบ และปัจจัยด้านโลจิสติกส์

2) ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อการตัดสินใจในการลงทุนในอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่มจำแนกตามประเภทการผลิตของอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่มในภูมิภาคอาเซียน (AEC)

จากการวิเคราะห์ถึงปัจจัย 4 อันดับแรก ที่ส่งผลกระทบต่อการตัดสินใจในการลงทุนในอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่มของผู้ประกอบการตามประเภทการผลิต โดยได้แบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม คือ รับจ้างผลิต (CMT/OEM) ผู้รับจ้างออกแบบและผลิต (ODM) ผู้รับจ้างผลิตและเป็นทั้งผู้รับจ้างออกแบบและผลิต (CMT/OEM & ODM) พบว่าผู้ประกอบการให้ความสำคัญกับปัจจัย 3 อันดับแรกเหมือนกัน คือ ปัจจัยด้านแรงงาน ปัจจัยด้านวัตถุดิบ และปัจจัยด้านเศรษฐกิจ สำหรับปัจจัยที่พิจารณาเป็นอันดับที่ 4 มีความแตกต่างกันไปตามประเภทการผลิต อาทิเช่น ผู้ประกอบการประเภทรับจ้างผลิต (CMT/OEM) ยังคำนึงถึงปัจจัยด้านโครงสร้างพื้นฐานเป็นสำคัญ เพราะจะส่งผลกระทบต่อเวลาการส่งมอบ และต้นทุนต่างๆ ในการดำเนินงานของธุรกิจ เป็นต้น หากโครงสร้างพื้นฐานของประเทศไม่มีประสิทธิภาพ

3) การประเมินศักยภาพด้านโลจิสติกส์และโซ่อุปทาน

การประเมินศักยภาพด้านโลจิสติกส์และโซ่อุปทานของผู้ประกอบการแต่ละประเทศใน 5 ด้าน ดังนี้ 1) การกำหนดกลยุทธ์ของสถานประกอบการ 2) กลยุทธ์การวางแผนและความสามารถในการทำให้ได้ตามแผน 3) การวัดศักยภาพด้านโลจิสติกส์และโซ่อุปทาน 4) การประยุกต์ใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ และ 5) ความร่วมมือของสถานประกอบการพบว่าศักยภาพด้านโลจิสติกส์และโซ่อุปทานของประเทศไทยสูงกว่าประเทศอินโดนีเซีย และสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนามในทุกด้าน อย่างไรก็ตาม พบว่าผู้ประกอบการในสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนามมีศักยภาพด้านกลยุทธ์การประยุกต์ใช้เทคโนโลยีสารสนเทศสูงกว่าประเทศอินโดนีเซีย ทั้งนี้อาจเป็นเพราะผู้ประกอบการที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนามนั้นส่วนใหญ่เป็นบริษัทที่ลงทุนโดยชาวต่างชาติ

4) โครงสร้างต้นทุนของอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่มของผู้ประกอบการในประเทศต่างๆ

จากการสำรวจต้นทุนของอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่มของแต่ละประเทศพบว่า ต้นทุนส่วนใหญ่เป็นต้นทุนด้านวัตถุดิบทางตรง (Direct Material) เช่น ผ้าฝ้าย เป็นต้น ซึ่งเป็นส่วนประกอบสำคัญในการผลิตสินค้าให้เป็นสินค้าสำเร็จรูป (ยกเว้นประเทศกัมพูชาที่มีต้นทุนของอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่มสูงสุด) โดยแนวทางหนึ่งในการลดต้นทุนวัตถุดิบนั้น ควรมีการรวมตัวกันของกลุ่มอุตสาหกรรมสนับสนุน (Cluster of Supporting Industry) ที่เป็นต้นน้ำในการผลิตวัตถุดิบให้มีคุณภาพ ซึ่งจะสามารถทำให้ต้นทุนของวัตถุดิบมีราคาลดลงและส่งผลให้ต้นทุนรวมของสินค้าลดลงด้วย

การเตรียมความพร้อมของผู้ประกอบการในอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่มของประเทศไทยให้สามารถแข่งขันได้หลังจากรวมเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ในปี 2558 จึงได้ดำเนินการวิเคราะห์ถึงแนวโน้มสถานการณ์ต่างๆ ที่อาจเกิดขึ้น (Scenarios) เมื่อมีการรวมเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ดังต่อไปนี้

Scenario 1: แนวโน้มประเทศไทยเป็นศูนย์กลางการเชื่อมโยงในภูมิภาค

จากนโยบายที่จะให้กรุงเทพมหานครเป็นเมืองแฟชั่นของโลกจึงทำให้มีความเป็นไปได้ที่จะพัฒนากรุงเทพมหานครให้เป็นตลาดหลักของภูมิภาคด้วย โดยหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรมีการประชาสัมพันธ์เสื้อผ้าไทยผ่านทางสื่อทีวีโดยเฉพาะละครไทยไปยังประเทศในกลุ่มประเทศอาเซียน ซึ่งปัจจุบันประเทศเพื่อนบ้านในภูมิภาคอาเซียน โดยเฉพาะในกลุ่ม CLMV มีการติดตามชมละครไทยอย่างต่อเนื่องและสม่ำเสมอ

Scenario 2: แนวโน้มการเกิดความเข้มแข็งกลุ่มคลัสเตอร์ของผู้ประกอบการ

ในการรวมกลุ่มคลัสเตอร์นั้นผู้ประกอบการสามารถร่วมมือกันหลายระดับดังนี้

1. การรวมกลุ่มกันซื้อ
2. การรวมกลุ่มกันผลิตและร่วมวิจัย โดยผู้ประกอบการรายเล็กร่วมกันผลิตผลิตภัณฑ์ที่หลากหลายและเพิ่มนวัตกรรม
3. การรวมกลุ่มกันข้ามคลัสเตอร์ (ร่วมกันขาย) ภายใต้สินค้าเดียวกัน เช่น Andrew Brown ออกแบบแฟชั่นหลากหลาย (Mass Customization) ผู้ร่วมบริการพัฒนาขายผ่านระบบ E-Commerce

Scenario 3: แนวโน้มการย้ายฐานการผลิตเข้าไปลงทุนในประเทศ CLMV มากขึ้น

หากผู้ประกอบการย้ายฐานการผลิตไปยังประเทศที่แรงงานถูกและได้รับสิทธิประโยชน์ GSP จากประเทศในกลุ่ม CLMV จะทำให้ผู้ประกอบการสามารถลดภาษีการส่งออกไปยังประเทศสหภาพยุโรปได้ 12-13% โดยสาเหตุหลักเนื่องมาจากปัญหาหลักคือ การ

3.

แนวทางในการปรับรูปแบบโซ่อุปทานของอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่มไทย

ขาดแคลนแรงงานในภาคอุตสาหกรรมนี้ นอกจากนั้น ค่าแรงที่เพิ่มสูงขึ้นส่งผลกระทบต่ออุตสาหกรรม เครื่องนุ่งห่ม เพราะต้นทุนด้านแรงงานเป็นปัจจัยสำคัญ ในการผลิต หากมีการเข้าไปลงทุนในกลุ่มประเทศ CLMV ซึ่งมีค่าจ้างแรงงานที่ต่ำกว่าส่งผลให้ต้นทุน ด้านแรงงานลดลงและจะทำให้ต้นทุนในโซ่อุปทาน ลดลง แม้ว่าประสิทธิภาพของแรงงานจะด้อยกว่าสินค้าที่ ผลิตจากประเทศไทยก็ตามเพราะจะต้องมีการแก้ไขงาน และทำซ้ำมากขึ้น แต่สิทธิประโยชน์ที่ผู้ประกอบการจะ ได้รับจากการลดหย่อนภาษีจะเกิดขึ้น และอาจจะก่อให้เกิด ความสามารถในการแข่งขันในระยะยาวสำหรับผู้ประกอบการไทยได้

Scenario 4: แนวโน้มการเคลื่อนย้าย แรงงานวิชาชีพ

ในปัจจุบันการคัดเลือกพนักงาน ส่วนใหญ่ โรงงานจะรับพนักงานที่เย็บเป็นอยู่แล้วเป็นหลัก แต่ จะทำการทดสอบเบื้องต้นก่อนให้ลงกระบวนการผลิต จริง อาจมีการฝึกอบรมบ้างสำหรับพนักงานบางคน พนักงานที่มีการเคลื่อนย้ายแรงงานวิชาชีพเข้าใน ประเทศไทยควรผ่านสำนักงานจัดหาแรงงาน เพื่อกรอง พนักงานที่มีมาตรฐาน โดยให้กระทรวงแรงงานและ กระทรวงอุตสาหกรรมเป็นเจ้าภาพในการจัดตั้งหลักสูตร ระยะสั้นที่บริเวณชายแดน เพื่อออกใบประกาศนียบัตร สำหรับแรงงานต่างชาติ ส่วนแรงงานในประเทศอาจ กำหนดให้มหาวิทยาลัยเป็นผู้รับผิดชอบหลักสูตรเพื่อ ออกใบประกาศนียบัตรให้แรงงานไทยต่อไป

Scenario 5: แนวโน้มประเทศในภูมิภาคอาเซียน มีการนำเข้าวัตถุดิบจากประเทศไทยเพิ่มมากขึ้น

ประเทศในภูมิภาคอาเซียนต่างๆ จะมีการนำเข้า วัตถุดิบจากประเทศไทยเพิ่มมากขึ้น ซึ่งจะแข่งขัน กับประเทศจีนและเกาหลีใต้ที่ปัจจุบันผู้ประกอบการ ในภูมิภาคอาเซียนเลือกซื้อปัจจัยการผลิตอยู่ ดังนั้น ประเทศไทยจะต้องหามาตรการและแนวทางที่จะช่วยให้ วัตถุดิบจากประเทศไทยมีราคาถูกกว่าและปรับคุณภาพ ให้สูงขึ้น นอกจากนี้ในอนาคตมีแนวโน้มว่าสาธารณรัฐ สังคมนิยมเวียดนามและอินโดนีเซียจะกลายเป็นคู่แข่งที่

สำคัญด้านวัตถุดิบ ได้แก่ เส้นด้าย ผ้าฝ้าย และการพอก ย้อมอีกด้วย หากประเทศไทยไม่เร่งพัฒนาปรับปรุงทั้ง ด้านคุณภาพและราคาของวัตถุดิบ อาจสูญเสียความ สามารถในการแข่งขันไป

4. ข้อเสนอแนะจากงานวิจัย

งานวิจัยนี้ได้เสนอข้อเสนอแนะด้านกลยุทธ์ เชิงรุกและเชิงรับ สำหรับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการ วางนโยบายให้เหมาะสม เพื่อเตรียมความพร้อมในการ ปรับตัวของผู้ประกอบการในอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่ม ต่อการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ดังนี้

1. กลยุทธ์เชิงรุก

1.1 ส่งเสริมให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรม เครื่องนุ่งห่มขยายการลงทุนไปในประเทศ CLMV ให้ มากขึ้น เพื่อใช้กลุ่มประเทศ CLMV เป็นฐานการผลิตใน การส่งออกป้อนกลุ่ม AEC เพื่อใช้สิทธิประโยชน์ภาษี จากสถานะ Least Developed Countries (LDC) และ เพื่อใช้ประโยชน์ในด้านแรงงานต้นทุนต่ำ

- สนับสนุนผู้ประกอบการในด้าน ข้อมูลและกฎระเบียบข้อบังคับเกี่ยวกับการค้า การทำ สัญญา และการลงทุนในต่างประเทศ
- จัดให้มีหน่วยที่ปรึกษาหรือพี่เลี้ยง ในการทำสัญญาและการดำเนินการในการลงทุนและ จัดตั้งโรงงาน

- พัฒนามาตรฐานเทคโนโลยี สารสนเทศที่จำเป็นในการทำธุรกรรม (e-Transaction) เพื่อรองรับการเปิด AEC

1.2 พัฒนาระบบโลจิสติกส์ เส้นทาง การขนส่งและท่าเรือในการขนส่งสินค้าให้มีความสะดวก รวดเร็วและมีต้นทุนที่ถูกกว่า เพื่อรองรับการขนส่ง สินค้าสู่ตลาดที่มีศักยภาพและตลาดในอาเซียน และเพื่อ ให้ผู้ประกอบการในประเทศที่มีอาณาเขตติดกับประเทศ เช่น สปป.ลาว และราชอาณาจักรกัมพูชาเลือกที่จะใช้ เส้นทางส่งออกผ่านประเทศไทยแทนที่จะผ่านไป ยังสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม

1.3 ศึกษาธรรมเนียม ลักษณะการบริโภคของ ลูกค้า

- สำรวจพฤติกรรมผู้บริโภค ธรรมเนียมความต้องการของลูกค้าในประเทศต่างๆ ในอาเซียน
- พัฒนาสินค้าให้มีรูปแบบหลากหลาย และทันต่อแนวโน้มแฟชั่น
- ส่งเสริมการวิจัยและพัฒนาผลิตภัณฑ์ให้ตอบสนองความต้องการของลูกค้าและกระตุ้นความต้องการของลูกค้า

1.4 ดำเนินกลยุทธ์การตลาดในเชิงรุก

- พัฒนาสินค้าให้ตรงตามความต้องการของตลาด และพัฒนารูปแบบของการตัดเย็บให้ตรงกับความต้องการของลูกค้าในต่างประเทศมากขึ้น
- สร้างมูลค่าเพิ่ม (Value Added) ให้กับผลิตภัณฑ์จากการสร้างตราสินค้า (Brand Building) โดยนำเทคโนโลยีใหม่ๆ มาใช้ รวมทั้งการทำตลาดเชิงรุก
- สนับสนุนให้มีช่องทางตลาดในต่างประเทศ สนับสนุนให้ผู้ประกอบการเข้าร่วมการจัดแสดงสินค้าในประเทศต่างๆ และจัดศูนย์แสดงสินค้าในต่างประเทศที่มีศักยภาพ

2. กลยุทธ์เชิงรับ

2.1 เสริมสร้างศักยภาพในด้านการผลิต

- เน้นคุณภาพสินค้าโดยใช้ความคิดสร้างสรรค์และนวัตกรรม (Creativity and Innovation)
- พัฒนาและปรับปรุงมาตรฐานสินค้าให้สูงขึ้น
- ผลักดันให้มีการผลิตสินค้าที่มีมูลค่าเพิ่มมากขึ้น เช่น เคหะสิ่งทอ
- พัฒนาผู้ประกอบการให้มีความสามารถในการผลิตครั้งละจำนวนไม่มาก สามารถปรับเปลี่ยนการผลิตได้ตามช่วงระยะของแฟชั่น ซึ่งเป็นการยกระดับของการรับจ้างผลิตให้ไม่ต้องแข่งขันกับการผลิตในระดับเดียวกับประเทศจีน สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม และประเทศอินโดนีเซีย ซึ่งมีความได้เปรียบด้านค่าจ้างแรงงานที่ต่ำกว่า

- ปรับปรุงวิธีการหรือกระบวนการภาครัฐให้สามารถใช้แรงงานต่างชาติได้สะดวกและมีต้นทุนในการจัดหาแรงงานที่ต่ำลง

2.2 สร้างความเข้มแข็งในด้าน Supply Chain Management โดยพัฒนาความเชื่อมโยงระหว่างอุตสาหกรรมทั้งโซ่อุปทาน โดยพัฒนาเครือข่ายวิสาหกิจ (Clustering) ทั้งกับส่วนผู้ประกอบการที่เป็นวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมหรือกับอุตสาหกรรมอื่น เพื่อถ่ายทอดเทคโนโลยีและองค์ความรู้ซึ่งกันและกัน ร่วมกันบุกตลาดต่างประเทศทั้งในด้านการค้าและการลงทุน

เอกสารอ้างอิง

วัลย์ลักษณ์ อัครธีรวงศ์ และคณะ. 2556. การปรับปรุงแบบโซ่อุปทานสำหรับอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่ม เพื่อเตรียมความพร้อมในการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน. รายงานการวิจัย เสนอต่อ สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัยและสำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ.

TRF Policy Brief (หรือ เอกสารบทสรุปเชิงนโยบาย) เป็นเอกสารที่สรุปและเรียบเรียงจากงานวิจัยของสำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.) เป็นหลัก และอาจมีการนำรายงานวิจัยหรือเอกสารรายงานจากแหล่งอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องมาประกอบเพื่อให้ได้เนื้อหาที่สมบูรณ์ขึ้น วัตถุประสงค์หลักในการจัดทำ Policy Brief คือ การส่งผ่านผลงานวิจัยของ สกว. ไปสู่ฝ่ายนโยบาย (ผู้กำหนดนโยบาย และ ฝ่ายปฏิบัติ นโยบาย)

การจัดทำ TRF Policy Brief มาจากแนวคิดที่ว่า เอกสารงานวิจัยของ สกว. ที่มีอยู่เป็นเอกสารที่มีเนื้อหาค่อนข้างมาก และมีความเป็นวิชาการสูง ซึ่งทำให้ไม่เกิดแรงจูงใจกับผู้ใช้ประโยชน์จากงานวิจัยที่จะศึกษาเอกสารวิจัยดังกล่าว ดังนั้น TRF Policy Brief จึงถูกทำขึ้นในลักษณะของบทสรุปเชิงนโยบายที่มีเนื้อหากระชับ มีความยาวประมาณ 5-8 หน้า และพยายามนำเสนอเนื้อหาในรูปแบบที่ให้อ่านเข้าใจได้ง่ายขึ้น

เจ้าของ

โครงการกิจกรรมการเชื่อมโยงงานวิจัยกับภาคนโยบาย สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.)

กองบรรณาธิการ

ภาคภูมิ ทิพคุณ, ไพรว ศิริพรกิตติ

สถานที่ติดต่อ

สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.)

ชั้น 14 อาคาร เอส เอ็มทาวเวอร์ 979/17-21 ถนนพหลโยธิน แขวงสามสมนใน เขตพญาไท

กรุงเทพฯ 10400 โทร. 0-2278-8200 ต่อ 8329 โทรสาร 0-2298-0032

ออกแบบ

บริษัท สร้างสื่อ จำกัด www.sangsue.co.th

ดาวน์โหลดเอกสารนี้ได้ที่

<http://prp.trf.or.th>